

Фінал

Нестор Чир

Геніальність душі у спокусливім слові,
Гіркота на устах, як прибита підкова —
Це реальні штрихи у робітні поета,
Коли голос затих і не родить сонета.

І поет — не поет, але чорна зневіра,
Бо зламалось перо в час Жорстокого Звіра,
І він вже не живе, і він вже, як отава,
Навіть спів солов'я, мов похилена слава.

І вже пімста гряде, і вже небо зелене,
Вже безкрила душа не пружинить стремена.
І спіткнеться поет в невідкупному горі,
Поки світ не збагне, що хвилюються зорі.